

Poezijos sekcija

SIELOS ŠAUKSMAS

Jolanta Mockutė
Pasvalio Petro Vileišio
vidurinė mokykla
12a klasė
(mokytoja Irena Linkevičienė)

Nežinomybė

Išeini ten,
kur dar nebuvo.
Palieki tai,
ką ir aš turiu.
Pasiėmi praeitį, -
jos nespėjau pažint.
Palieki ateitį,
privalėsiu atminti:
tavo kelią,
išnykusį
beribėje
erdvėje,
užbertą pelenais.
Tu išeini,
kur nebuvo,
kur dar
tik būsiu.

Šiandiena

Šiandiena -
praeities pabaiga.

Tai, kas buvo -
istorijos lapas,
dulkių sauja...

Kas buvo, dabar
to nėra, nebebus.

Šiandiena -
ateities pradžia.

Tai, kas bus dar -
nežinom.

Bet šiandien,
jau dabar
laimės trupinio
ieškom,
o ji traukias į kampa
toli,
kaip mirażas
išnyksta
iš akiračio
siauro,
vienspalvio...

Norétum?

Tik nesijuoki,
nesityčiok...
Ar tu, sakyk,
norétum
butelio likimo?
Tave pasistatytų
ant stalo šventinio
ir gerbtų.
Stovétum išdidus
lyg povas,
nukryptų
į tavo
godus
ne vieno
žvilgsnis...
Akimirka... ir...
tavo siela
išgerta lyg
dugno.
Tavęs nėra:
nei kūno,
anei sielos
neramios.
Karštoji siela
išsiurbta
ir kūnas patvory.
Sakyk, norétum
butelio likimo?

Pasaulis
žiurkių pilnas...
Vis graužiam,
cypiam, dauginamės
vis dar negana.
Pasaulio kūne -
šėtono žymės -
dantų -
vampyrišku,
aštrių...
Matai?
Įstrigo
tarpuose dantų
taukuotos
kirmėlės...
Pasaulio pabaiga...
Jau žiurkių nebėra...
(sugraužė jos save !)
Šėtonas liko,
dar neišspardyti
jo dantys.

Ruduo

Rudeniniai lapai
minčių voratinklių
tinkle.

Rudeninės spalvos -
instrumente -
gaudžių
širdies melodijų.

Rudens akys
ir balsas -
vienišo
paukščio
klyksme...

Nusišypsok, dangau,
lig pat ausų.
Nusikvatok
perkūno veriančiu
balsu.
Nušviski
pragaro
juoda liepsna,
nes rojaus
jau tikriausiai
nebėra...

Geležiniai langai,
šaltos sienos ir
tuščios.
Čia mano prapultis,
čia vergovė mana,
kas gi kaltas?
Aš pats ar
"kažkas"?
Nerandu išeities.
Ir paguodos
jokios nesulaukiu.
Mama, mano,
Nusigręžei tu...
netgi tu -
man vienintėlė likus.
Pasakyki, kodėl,
pasakyki man, mama,
kodėl nebesu
tau sūnus?

Nebūtis

Grėsmingos nebūties fone
aš stoviu
vienmarškinė ir basa...
Ir plaka mano viltį
prie gėdos stulpo,
ir krinta metų kirčiai
ant nuogų pečių.
Minčių voratinkliai
išraizgo tylą...
Atsidūstu...
Tik į tavo rankas tiesiu,
bet nebuvimo šaltį
pirštai liečia...
Neleisk, neleiski
žvaigždele virpėti
giliam vienatvės
šuliny.

Vientvė

Lyg šešėlis,
vienatvė
klampoja
kartu
su manim.
Lyg šešėlis
ant sienos,
už kampo...
Įsistvėrus
sijono,
prisispaudus
lipšniai,
ji vienintelė
draugė -
išklausys
ir supras
nebyliai...

Angelas

Žinau,
pavirsiu angelu,
mylėsių vėją
ir supsiuos
pūkuos debesų...
paliksiu žemę,
demonų apsėstą.
Pavirsiu angelu
sparnuotu,
kad tik toliau
nuo smurto prarajų.

Kvaituly

Kvaituly,
kvaityly,
gergždžiantis,
užsislėpęs...
Kvaituly
sunerimęs...
Ko cypi,
ko blaškaisi?
Tuo išmesiu
tave iš
kišenės,
užsimojusi
tvirta
ranka.
Ir negrįši
kišenėn,
(į šiltą
buveinę)
tu supūsi
pelkės dugne.

Tu maurais
apaugusi žemė...
Riebių
kirmėlių
apgraužta.
Ta išdžiūvus,
sunkusi žemė,
sopulio
klaikaus
kupina.
Ta žemė
ir aš...
Gal padėti
ženklą lygybės?
O visgi...
Ne!
Nors...
Jei žemė
pražūtų -
nugarmėčiau
į Hado gelmes...

Tu

Turiu tave
ir neturiu...
Esi arti, bet
ir toli...
Tu nesuprasi:
gaila
valandos,
skaidrios lyg ašaros,
brangios...
Tu mano
ir ne mano...
Tu čia ir
ten,
visur...

Medis mirė

Mirė medis -
meilės vergas.
Mirė rytą
ankstų...
Kaip ir tavo
mielas veidas,
saulėtekio
beribėj
tolumoj.
Ir taip sunku
prieš šitą
skaisčią saulę,
dangų...
Tokia baugi
ta gedulo vėsa,
juk mirė medis -
meilė nekalta.

O man vis vien

Einu per miglą -
spengia ausyse...
Sustoki - mašina !
O man vis vien...
Cypimas stabdžių
lig paširdžių nueina...
Vien žmonės -
išsigandę,
man - juokingi,
nes aš pati
kvatoju,
praradus
sąmonę,
praradusi
save...
Juk man
vis vien...

Pakilsiu išdidi
lig pat dangaus
kaip angelas,
kaip laimės deivė.
Pakilsiu aš aukštai
lig pat žvaigždžių,
kad jau vėliau...
Atradusi ramybę...
Į žemę krisčiau su trenksmu.

Dulkės

Nuvalyki dulkes,
mama,
nuo trikojo stalo.
Niekas nelietė
jau jo seniai...
Nuvalyki amžiaus
dulkes, mama,
nuo senatvės
nubučiuoto
veido...

Pakabinki paveikslą

Pakabinki paveikslą
ant sienos.

Parymoki ties juo
vakarais.

Ar matai -
dienos bėga ir bėga.

Skrenda, skrenda
lyg paukščiai
lengvai.

Pakabinki paveikslą,
pasimelski ties juo.

Gal sugriš ta sekundė,
gal sugriš atgalios.

Pakabinki paveikslą -
ir laikas sustos.

Ateity...

Ateity...
Tu būsi man niekas.
Numirsi lyg gulbė,
pabirsi lyg šukės,
neliks tavo kapo,
nė pėdsako
sniege baltam.
Buvai...
Ranka paliečiama
buvai,
visai čia pat...
Bet pagailėjai
dovanų savų...
Buvai...
Ar būsi dar?
Ar būsi melo
purve sutrypta,
ar būsi skausmo
šukių sužeista,
ar būsi, meile,
meile, tu kvaila?

Lenta be datos

Lenta kreiduota,
datos nematyti...

Gal ištirpau...

Tamsa
prieš akis
ir triukšmas,
verčiantis
širdį
sucypti.

Nematau
aš datos...

Užsitraukė
marška
mano akys
taip, kaip
kūną pridengia
oda.

Kreiduota lenta,
be datos,
be vilties.

Rutina...

Ta pati.
Kur ateities
plaštakės...

Pasiilgau

Pasiilgau...
Gyvenimo įvairiaspalvio –
vaivorykštės dangaus
žydrynėj.
Lietaus sunkaus
ir drumsto kvapo
erdvėj, kur
šypsos apgaulingai
jūsų akys.
Aš pasiilgau
dar nežinomo
gyvenimo,
nes pasiilgau
to, ko čia
nėra,
nebuvo
niekada...

Priešais

Kokia kraupi tylą
prieš audrą.
Rimtis prieš sumaištį.
Koks juokas nesuvaldomas
prieš liūdesį ir širdgėlą.
Nenurimstanti laimė
prieš kirminą skausmo.
Koks slenkstis
slidus į ateitį
šviesią...
Šviesa priešais tamsą...
Gyvybė prieš mirtį!